

Illustreret Tidende.

Nr. 89.]

Kidkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 9. Juni 1861.

2 Kdr. Qvartalet.

[Det Bind.

Indhold.

Jefferson Davis. — En hoist sandsynlig Historie, efter „All the Year Round“. — Meddelelser af blandet Indhold. — Danke Betingelser, af J. S. A. Borchsaae. — Anders Liliob (fortsat). — Ugens Politik.

Jefferson Davis

er Søn af en Officer, Samuel Davis, der udmærkede sig meget i Uafhængighedskrigen. Han fødtes i Aaret 1806 i Kentucky, men udoandrede, tilfældigvis sin Fader, endnu i Drengesalderen til Staten Mississippi, hvor han senere studerede ved Transylvania Universitetet. Hans Hu stod imidlertid tidligt til at være Soldat; i Aaret 1825 blev han efter Monroes Anbefaling Elev paa Militair-Akademiet i Westpoint, udnævntes tre Aar derpaa til Officer i de forenede Staters Hær, og fik snart efter Leilighed til at udmærke sig i den Krig, som Amerikanerne i 1831 førte mod Indianerne i Illinois under Anførelse af Blad Hawk. Denne havde flere Gange bemærket den unge Lieutenants Tapperhed, og ønskede efter sit Fængselstid at gøre Davis' Besjæftigelse. Efter i Aaret 1835 at have giftet sig med en Datter af Oberst Zacharias Taylor, der senere blev Præsident, tog han sin Afsted for at leve paa en Bomuldsplantage ved Mississippis Bredder, men kastede sig snart med megen Lidenskab over Politiken og tog i 1843 ivrigt Deel i Valgkampene, hvor han optraadte i Demokraternes Rækker. 1845 blev han valgt til Medlem af Congressen, men nedlagte sit Mandat ved Udbruddet af den mexicanske Krig, for at deeltage i dette Felttog som Oberst for et af ham selv organiseret Regiment af Frivillige. Med dette kæmpede han tappert ved Monterey og Buenavista, og blev mødt med Suksess, da han, bedækket med Saar, vendte hjem igjen. Staten Mississippi valgte ham i 1847 ved General Speights Død til Senatsmedlem og nu optraadte han med Zor for de enkelte Staters Rettigheder ligeoverfor Forbundet. Skjøndt gjenvalgt til Senatet i 1853 opgav han snart sin Stilling, for at konkurrere med Foote om Gouverneurs-Posten i Mississippi, men maatte vige Pladsen for denne. Han havde dengang allerede repræsenteret det Parti, som tilføjede en Udskillelse fra Unionen. Præsident Pierce optog ham i 1853 i sit Cabinet og General Davis beklædte Krigsministerposten lige indtil Buchanan overtog Regjeringen. Fra den Tid har han stadigen haft Sæde i Washingtons Parlament og her stedse med Hefsigthed forseglet Slaveeierens Ret ligeoverfor Nordens Repræsentanter.

Da Bruddet stete mellem Norden og Syden og de syv Stater udmeldte sig af Unionen, forlod Davis strax Washington og begav sig skyndsomt til Conventet i Montgomery, der strax valgte ham til Præsident. Davis omgav sig med et Cabinet, og man kan ikke negte, at han med Energi og Dygtighed har grebet Tøilerne og vidst selv at afstvinge de europæiske Stormagter en vis Grad af Anerkjendelse.

I sin Opførelse er Davis meget alvorlig og tilbageholdende, men udfolder i Debatten en sjelden Bestalenhed, der henriver Mængden til Begeistring. Lincoln, Fristaternes Præsident har, som man veed, eibeller lagt Hænderne i Skjød, og man maa haabe, at Friheden og Humaniteten vil gaa feirrigt ud af den tilspændende haardnaktede Kamp, til hvilken begge Parter af al Kraft ruste sig.

En hoist sandsynlig Historie.

(Efter „All the Year Round“.)

Oversat af K. Moltke.

En klar April Morgen hilste mig, da jeg efter tredive Aars uafbrudt Fraværelse atter satte Foden paa engelsk Grund i Deal. Omstændigheder, der syntes forværrelige for mine Forhaabninger om fremtidig Lykke paa Jorden, havde bevæget mig til i en Alder af femogtyve Aar, paa hvilket Tidspunkt jeg havde tjent otte Aar i det britiske Cavalleri, at løsrive mig fra Hjem og Fædreland, Livsilling og Venner.

I Deal tog jeg en Plads med Jernbanetoget. Der var kun een Rejsende til i Coupeen, en svær, midaldrende Mand med et rødmskjet, godmodigt Ansigt og en underlig Tilbøielighed til at snørpe sine buttede Læber sammen og derpaa stille dem ad med et Slags Smæk, som om han kyssede Noget.

I Førstningen antog jeg denne Lyd for en Indledning til en eller anden Bemærkning og vendte mig med vedbørlig Høflighed om for at høre paa den, men der kom ingen; tværtimod syntes min Rejsesælle, alt som vi hjørte, at trække sig mere og mere tilbage i sig selv og fordybes i mørke Betragtninger, idet det zirlige, for ikke at sige oprømte Udtryk aldeles forsvandt fra hans Ansigt, indtil han omsider til

min store Forbauselse pludseligt lagde sig bageover i Hjørnet af Coupeen og brast i Graad!

Der var Noget paa een Gang rørende og latterligt i dette lystige Ansigts beftige Trækninger, disse buttede Læbers Dirren. Hans Bevægelse tiltog; han hullede høit. Som hans eneste Rejsesælle paalaa det mig aabenbart at gjøre en Bemærkning.

„De liber, Sir, frygter jeg,“ yttrede jeg.

„Meget, paa Sjelen, Sir.“ (Der gjorde han aabenbart en Anstregelse for at fatte sig.) „Jeg stammer mig Smæk over mig selv, jeg beder Dem Smæk tilgive mig. Faa Ting, tør jeg paastaae, kunde have afpresket mig en Yttring af Smæk Følsomhed som denne; en Bevægelse, der har været stærk nok til at fremkalde venlig og velmeent Smæk Deeltagelse hos en tilfældig Rejsesælle,“ sluttede Passageren.

Jeg mumlede nogle Ord, der skulde være trøstende, men som dæmpedes af Togets Rumlen.

„Dette,“ tog min Rejsesælle atter til Orde, „er Smæk Aar —“

Han holdt pludseligt sit Lommetyrkilde for Dinene, og atter hørtes hans brede Skuldre af hans voldsomme Bevægelse.

Jeg var ikke ganske vis paa, hvad han meente med „Aar“,

General Jefferson Davis, Præsident for de sydlige forenede Fristater.